

Her Öğretmen Bir Kahramandır

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Haziran 2025

Ölü bir saksıda saklıyım ölümsüzlüğümü ilan etmişim oysa öncesinde.

Önceme dair söyleyeceğim hiçbir şey yok sanırım balık hafızamda yer eden yem(in)ler gibi gidip geliyorum iki nokta arasındaki en kısa yolu adlandırmak adına sözcükleri de sürüklüyorum peşim sıra. Düş birikintilerine basmak mı?

Allah muhafaza hani olur da üstüme sıçrar üç beş miskin düş hem boşa düşmüşlüğüm de var vatandaşlıktan yana ve ben yana yakıla anlatıp ağıtlarımda buluşuyorum çocuklarımla...

Dikiş tutmayan bir yara işte üstelik ara vermeden çalıştığım otuz sene ve hiç beklemediğim bir anda görevden uzaklaştırılmışlığım hem de ne için?

Baştan anlatmaya kalkarsam ana mevzuya gelmeden katılırim hani:

Öğretmenlikte daha uzun zaman var önümde hele ki gencecikken öğretmen çıkıp da düştüğüm memleket yolları.

Doğusu batısı demeden ve tek kelime dahi şikayet etmeden çalıştığım helalinden otuz sene. Ot yığınları taşıdığım köylümle.

Tezek yaktığım köy okulları üstelik kız başıma düşüp de farklı farklı köşelerine yurdumun sonra da çalıştığım okul ve gösterdiğim azimle yüzlerinde güller açan onca öğrencim ve ailesi.

Uzun bir zaman evlenmek gelmedi hiç aklıma lakin eşimi tanıdığım o kermeste ilk bakışta aşka tutulduğum...

Bir de oğlan doğurup mutluluğumuz katlanırken.

Elbet duygularımda da fazlasıyla kat izi en azından göze gelmemek adına dualarımı asla eksik etmediğim...

Kaynanama verdiğim emek üstelik gelini olup beni kızları arasında el üstünde tuttuğu. Allah'tan çalıştığım son yıla kalmadı da kadın yüreğine inmedi yoksa âlim Allah inerti yüreğine.

Beş yıllık bir ilk okul eğitimi elbet bilginin temeli öncesinde sevginin ve evlat gibi kokladığım okşadığım ipek saçları evlatlarımın.

-Tamam, tamam geliyorum.

Bakmayın hani siz benim kimle konuştuğuma daha doğrusu uymam gereken kurallara riayet etmenin bilinci ile yarım saat müsaade isteyeceğim sizden...

Ve işte geldim zaten pek de aç değildi karnım. Arkadaşlarımla sohbet etme bahanesiyle üç beş kaşık çorbaya da hayır diyemediğim yoksa işlediğim hayırlar mı eksik geldi de...

Haşa, Rabbim haşa.

Zaten eksik yaptığım bir şeyler olsa an itibari ile yaşıyor da olmazdım.

Sözcüklerim hafif sıklet ve artık ringde değil oyun sahasında da değilim sadece uzatmaları oynuyorum verilen emir ile hem mademki kendi düşen ağlamazmış...

Çocuklarım da ara sıra ziyarete geliyorlar hem. Gerçi müdür kolay izin vermiyor ama ne de olsa rahmetlinin hatırına.

Tamam, tamam, ağlamıyorum hem söz vermiştim de arkadaşlarıma en azından evden iki cesetten fazlası çıkmadı o gün gerçi göğsüme yediğim kurşunla üçüncüsü de ben olabilirdim hani...

Yoksa olsa mıydım?

Rabbim, yine günaha girdim iyi de o zaman bunca insana kim sahip çıkacaktı?

Allah devlete zeval vermesin hani. Bak, işte onca çocuk bir arada devlet yurdunda yaşıyorlar.

Sen tüm memleketi karış karış gez bir ömrü ada...

Elbet adadım bu gün de olsa aynı şeyi yapardım hem ne de olsa bizlerin çocukları değil mi onca Kardelen?

İsmi telaffuz etmek istemiyorum rahmetli öğrencimin ne de olsa bu röportaj tirajı yüksek bir gazetede yayımlanacak hem ben gençlere de örnek olmalıyım, değil mi gerçi ben bir suçluyum ve de kat...

Oğlum beni reddetti o günden sonra. Neymiş efendim?

İş dünyasında saygın bir yer edinecekken eli kana bulanmış öğretmen annesi iyi de iyi de...

-Şey, bir ara versek?

-Gözlerinizdeki kararlılığı gördüm madem hadi devam edelim.

Öğretmenliğin en güzel yanı bu işte: insanları gözlerinden okurken...

Hakim de belli ki içimi okudu hem hem...

-İsteyerek olmuyor inanın ki... Hem çocuklarımı da bunca özlemişken...

Nerede kalmıştık?

A, evet...

Ben size öncesini anlatayım kısaca. Sınıfta yaşı en büyük olan ve de boyu en uzun ve de sınıfın en akıllı öğrencilerinden Susam...

Bir gün geç kaldı derse. Alı al moru mor idi yüzünün bir de ellerini gizlemeye kalkmaz mı?

-Hayırdır Susam?

-Yok bir şey öğretmenim.

-Ne saklıyorsun bakayım? Bu da neyin nesî? Kına mı yaktın eline.

-Tuvalete gidebilir miyim öğretmenim?

-Kına çıkmaz ama suyla sabunla.

Hıçkırma hıçkırma sınıftan bir çıkışı vardı ki. Üstelemedim. Annesini çağırmasını söyledim o gün ders çıkışında. Demez mi?

-Annem yeni doğum yaptı, öğretmenim.

-Annen kaç yaşında ki kızım?

-Yok, yok, diğer annem.

Kolaysa çık işin içinden üstelik İstanbul'un göbeğinde karısının üstüne kuma getiren bir baba bir de kızının ellerindeki kına...

İyice işkillenmişim. Ders çıkışı bir koşu gittim evlerine. Ev demeye de bin şahit lazım hani. Ben elimde bir torba yiyecek içecek çaldım kapılarını. Kimseler de açmadı mı üstüne üstük. Sadece perde oynadı görebildiğim kadarıyla yine de gözlerimin yanıldığını düşünüp vazgeçtim ısrarla çalmayı kapı zilini. Günler geçti hızlıca. Bizim Susam daha bir sessiz hele ki yıldızlı beş alan en zeki öğrencim basit bir çarpım tablosunu bile unutabilirken...

Susam.

Ayşe.

Sultan.

Fatma.

Ne fark eder, değil mi? Hele ki benzeri olaylara çalıştığım bunca köyde defalarca rast gelmişken...

Cuma ders çıkışı Susam yanıma gelip de:

-Öğretmenim ben artık okula gelmeyeceğim. Babamgil bunu buyurdu hem yakın zamanda düğünüm var.

Bu bir dejavu idi adeta. Sen bunca olay yaşa layığıyla kalk altından ve şimdi gel okuttuğun son sınıfta üstelik İstanbul'un ortasında bu geri zihniyetle karşı karşıya gel.

Aslında karşı karşıya kalacağım en berbat şey aklıma dahi gelmezdi ama...

Belki de eşimi alıp gitmeliydim evlerine en azından avukat kimliği ile daha bir resmiyet kazanırdı ev ziyaretimiz gerçi ortada ne bir ihbar ne de bir arama emri vardı ama...

İyi ki de gelmemiş eşim buna geç vakıf oldum bir de dul kalmayı asla kaldıramazdım gerçi an itibari ile yine dulum ama... En azından kocam sağ ve sağlıklı varsın genç bir kadınla yeniden nikâh masasına otursun.

Oğlum için diyeceğim hiçbir şey yok. Sonuçta genç ve başarılı bir iş adamı ve yolu da nasıl açık.

Hangi sıfatla gitmişim ben sahi Susamların evine en azından yanıma bir polis memuru alıp da gidebilirdim elbet telaşa kapıldım ve kendime engel olamadım.

Kadın başıma ben bunca insanı karşıma alıp ne diyecektim ki hem devletin görevi iken vatandaşını korumak en azından olay yerine erkenden intikal etti de polis memurları kan kaybından ölmemiş olmam da bir mucizedir hani ve zavallı öğrencim benim...

-Namus bekçisi misin be kadın? Hem ne malum Susamın başka bir sevgilisi olmadığı? Söyle, kız, kirlettiler mi seni?

Elbet şakağımdan vurulmuş gibiydim o an. Zavallı kız okula gidip geliyordu sadece üstelik kaç üvey kardeşinin de yükü omzundaydı.

-Kim gönderdi seni buraya öğretmen hanım? Sen misin bu kıza akıl veren?

Ne yani, benim evlerine gitmem demek miydi ki Susamın namusuna leke getirecek olan? Sahi, ben bunu nasıl düşünmemiştim? Düşünemezdim ki. Ufacık bir kız çocuğu ne anlasın aşktan meşkten bir de çocuk gelin olmaya adım atacakken...

Sonrası bir kaos. Üstüme yürüyen Susamın babası ve arada kalan Susam derken gözüme kestirdiğim ekmek bıçağı ile sözüm ona kendimi koruyacakken aldığım darbelerden daha doğrusu hem Susamın hem benim aldığımız darbeler. Derken kendimi yerde bulduğum ve üstüm başım kan içinde gerçi kimin kanı kiminkiyle karışmışsa adeta elbet duvardaki tüfeğı alıp kafasına hedef alan sevgili kızım Susam üstelik tüm bu olup bitenlere seyirci olan üstleri başları yırtık ve korkmuş gözlerle olanlara anlam vermeye çalışan üç küçük çocuk daha.

Susam için yapılacak bir şey kalmamıştı işte üstüne babasına ne ara bıçak sapladırısam ve aldığım bıçak darbesi ile ben de günlerce yoğun bakımda kalıp...

Hele ki ailemden tek kişi bile gelmemişken hastaneye ne de olsa ben bir katildim ve evet, işte şimdi söylüyorum: ben bir suçluyum.

-Siz bir kahramansınız.

-Asla, oğlum ben sadece yanlış zamanda yanlış bir yerde bulunup kocaman bir yanlış hatta yanlışlar silsilesi yapmış iken hem Susam an itibari ile yaşıyor olabilirdi. Nasıl da bir hışımla o tüfeğı uzandı da kendine nişan aldı?

-Ekleyeceğiniz bir şey var mı, peki?

-Hatırlatmanız iyi oldu. Bakın burada ayırdığım kitaplar var belki bir ara okula uğrar bırakırsınız sınıfıma şey...

-Hala onların öğretmenisiniz sadece başka bir öğretmen devraldı bu sorumluluğu...

-Dur, evladım sana şemsiye vereyim de giderken ıslanma. Hay, aklıma burada şemsiye ne gezer?

-Bir dahaki gelişimde şemsiye ile geleceğim en azından yağmurda beraber yürürüz öğretmenim.

-Yürürüz, değil mi oğlum? Ya, sonra güneş de doğacak mı tüm kızlarımız adına?

-Eğitim aşkıyla öğrenci sevgisi ile dolu olan tüm öğretmenlerimiz için doğacaktır da hatta doğdu bile yoksa an itibari ile ben burada olmazdım. Canım öğretmenim benim, bakın yüzüme dikkatlice ve hafızanızı zorlayın bir bakalım.

-Suçüçeğı Ömer, Ömer'im benim. Bunca sene sonra seninle burada mı burada mı?

-Bu günlerin yarınları da var öğretmenim yoksa ben nasıl ayakta kaldım sanıyorsunuz hele ki o çaresiz, zor günlerimde benim ve ailemin yanında iken siz. Siz benim ve tüm öğrencilerinizin güneşi iken sanıyor musunuz ki güneş durduk yere doğdu bunca zaman?